

Στον δρόμο που βάδισε ο Χριστός.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ο Κύριος μας αγόρασε με το αίμα του και δεν ανήκουμε στον εαυτό μας, ανήκουμε σ' Εκείνον (Α' Κορ. 6:20). Και να ζήσουμε όπως Εκείνος θέλει. Η ζωή μας να είναι όπως θέλει ο Χριστός.

Δεν κάνουμε καθόλου καλά που εμείς βολεύουμε τη ζωή μας, την όποια ζωή μας και απλώς έχουμε μια αναφορά στον Χριστό· κάθε χριστιανός· δεν εξαιρείται κανείς. Δεν είναι αυτό μόνο για ιερείς, μόνο για μοναχούς. Είναι για κάθε χριστιανό. Ο κάθε χριστιανός, όποιος κι αν είναι, ανήκει στον Χριστό με το βάπτισμα. Και αν ποτέ θα μπει στον δρόμο αυτόν και θα θελήσει κανείς να ζήσει όπως τρόπον τινά ομολόγησε ότι θα ζήσει, ομολόγησε δια του αναδόχου του, την ώρα που βαπτιζόταν, θα μπει κανείς σ' αυτόν τον δρόμο και θα ανήκει στον Χριστό, θα τον οδηγήσει ο Χριστός. Και θα σε οδηγήσει ο Χριστός μέσα από τέτοιους δρόμους. Έγινε βέβαια εν μυστηρίω το όλο θαύμα και συνετελέσθη το όλο μυστήριο, όταν βαπτιστήκαμε και γενικά ενσωματωθήκαμε στο σώμα της Εκκλησίας, αλλά όμως στην πράξη τελικά θα γίνει, αν βαδίσουμε αυτόν τον δρόμο.

Και μην φανεί παράδοξο αν πω ότι με όση καλή διάθεση κι αν ξεκινήσει, και με όση καλή πρόθεση και όσα μέτρα κι αν λάβει, όσο κι αν είναι μελετημένος και όσο κι αν προσέξει κλπ., η όλη πορεία είναι περίπου αυτή η πορεία του Κυρίου. Ο οποίος Κύριος είναι αναμάρτητος, και όμως μπήκε σ' αυτή την πορεία. Εμείς είμαστε βέβαια βαπτισμένοι, αλλά δεν είμαστε αναμάρτητοι. Και πολύ περισσότερο λοιπόν εμείς θα μπορούμε σ' αυτή την πορεία, σ' αυτόν τον δρόμο.

Και θέλω να τονίσω ιδιαίτερα το ένα αυτό, ότι λίγο-πολύ στην πλειονότητα των χριστιανών, αλλά θα έλεγα ίσως λίγο-πολύ σ' όλους υποβόσκει μέσα στην ψυχή, όπως ακριβώς συνέβαινε με τους μαθητάς και όλους τους άλλους στους οποίους μιλούσε ο Κύριος, ότι θα έρθει η ώρα που θα πάθει και θα αναστηθεί. Και βέβαια δεν ασχολούνται ιδιαίτερα με το θέμα, αλλά σαν να τους φαίνεται απίστευτο, σαν να τους φαίνεται μακρινή η ανάσταση· τόσο, που την ξεχνούν εντελώς· τόσο, που δεν θυμούνται καθόλου ότι τους μίλησε και ότι τους είπε επανειλημμένως ότι θα αναστηθεί. Υποβόσκει μέσα και στον πιστό ακόμη αυτό: “Ναι μεν λέγονται αυτά, μας τα λένε και οι άγιοι, αλλά θα γίνει αυτό; Θα έρθει η ανάσταση; Θα συντελεσθεί η ανάσταση; Θα αναστηθούμε;”

Και μάλιστα θα ήθελα να τονίσω ότι όσο κι αν κανείς παρακινούμενος από τις όποιες αμφιβολίες που μπαίνουν μέσα του – βιωματικά μιλούμε εδώ τώρα, θεωρητικά τα πιστεύει κανείς όλα, αλλά βιωματικά – μπαίνουν οι αμφιβολίες και επομένως προσπαθεί κανείς έτσι να πιστεύει, προσπαθεί να πείθει τον εαυτό του ότι θα έρθει η ανάσταση· επειδή όμως αυτό το θέμα της σωτηρίας, το θέμα της αναστάσεως, το θέμα ο αμαρτωλός να γίνει Χριστός, Χριστός που περνάει από τον θάνατο και Χριστός που αναστήθηκε και ζει αναστημένη ζωή – γιατί ο κάθε άνθρωπος, ο κάθε πιστός πρέπει να γίνει Χριστός – αυτά δεν γίνονται έτσι, ούτε θεωρητικά ούτε απλώς με λόγια.

Πρέπει να βαδίζει κανείς τον ίδιο δρόμο. Που σημαίνει στην πράξη ότι συνέχεια χρειάζεται κανείς να προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι

υπάρχει το τέλος, ότι θα φτάσει κανείς στο τέλος, ότι θα φτάσει εκεί στον τελικό σκοπό, ότι όπως κι αν έχει το πράγμα θα αναστηθεί η ψυχή του. Και αν ληφθεί υπόψιν ότι όσο περισσότερο κανείς στηρίζει τον εαυτό του, ενθαρρύνει τον εαυτό του και προχωρεί με ενθουσιασμό, τόσο πιο πολύ έρχονται δύσκολα τα πράγματα, γιατί πρέπει να γίνει δουλειά μέσα στην ψυχή του ανθρώπου.

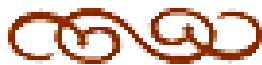
Δεν πεθαίνει εύκολα η αμαρτία. Δεν πεθαίνει εύκολα το θέλημα του ανθρώπου. Δεν πεθαίνει εύκολα ο παλαιός άνθρωπος, όλο αυτό το κακό που έχει γίνει. Και περνάει κανείς από λαχτάρεις, αν επιτρέπεται να πούμε έτσι. Εκεί που προχωρεί αισιόδοξα και νομίζει ότι κάπου φτάνει, μπορεί να βουλιάξει ακόμη περισσότερο απ' ό,τι ήταν βουλιαγμένος πιο μπροστά. Κι άντε πάλι. Και μπορεί να περάσει κανείς, όντως, δεν ξέρω αριθμητικώς πόσες φορές και από απόψεως χρονικής διάρκειας πόσο, αλλά μπορεί να περάσει ο καθένας την μεγάλη του εβδομάδα.

Όπως εκεί ο Κύριος προχωρεί, είναι ο Κύριος που προχωρεί, είναι ο Θεός μας, που δεν κάμπτεται από τίποτε και δεν επηρεάζεται από τίποτε, όλα τα υφίσταται και φτάνει στην Ανάσταση. Αλλά οι μαθηταί και από το ένα μέρος νομίζουν ότι απέτυχε το έργο του Κυρίου και από το άλλο μέρος είναι εντελώς απαρηγόρητοι, απογοητευμένοι και απελπισμένοι.

Πόσες φορές κανείς θα περάσει από τέτοιες καταστάσεις, πόσες φορές κανείς θα βρεθεί μέσα σε τέτοιες καταστάσεις· πόσες φορές την ώρα ακριβώς που νομίζει ότι έρχεται η ώρα της αναστάσεως – όπως οι δύο μαθηταί, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, που μόλις άκουσαν ότι ο Κύριος πάει να βασιλεύσει, λένε «θέλουμε ο ένας να καθίσει από τα δεξιά και ο άλλος από τα αριστερά» (Μαρκ. 10:35-45)· δεν ξέρουν δηλαδή τι λένε, δεν ξέρουν τι ζητούν.

Αυτά όμως δεν θα συνέβαιναν μετά την Ανάσταση του Χριστού και μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος. Ήταν αδιανόητο να συμβεί τέτοιο πράγμα στους δύο μαθητάς και σ' όλους τους άλλους και να ζητούν

πρωτοκαθεδρίες και τέτοια πράγματα. Το έμαθαν πια το μάθημα, σταυρώθηκαν πια όντως με τον Χριστό και όντως αναστήθηκαν με τον Χριστό. Και τα έκανε όλα αυτά το Άγιο Πνεύμα. Διότι έγιναν μεν αντικειμενικά από τον Χριστό, αλλά για να γίνουν έτσι προσωπικά στον καθένα, είναι το Άγιο Πνεύμα που έρχεται και τα κάνει. Και το έκανε αυτό στους μαθητάς. Πιο μπροστά είναι απλώς άνθρωποι με καλή διάθεση. Με καλή πρόθεση ακολουθούν τον Κύριο, αλλά συγχρόνως όμως ζουν ακριβώς έτσι όπως κάθε άνθρωπος, που είναι απλώς σκέτος άνθρωπος όσο καλός κι αν είναι, που απογοητεύεται, που θα απελπισθεί, που θα νομίζει ότι δεν θα φτάσει ποτέ στην ανάσταση, δεν θα φτάσει ποτέ στη σωτηρία, δεν θα φτάσει ποτέ σ' αυτή την καινούρια ζωή, που γίνεται σ' αυτόν τον κόσμο ακόμη. Όμως θα γίνει. Θα γίνει.

Να παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δώσει αυτή τη βεβαιότητα έτσι ή έτσι. Και την πιο δύσκολη ώρα και την ώρα που θα δείχνουν τα πράγματα σαν να χάνουμε το παν, ο Κύριος που τα ξέρει όλα αυτά και έτσι τα οικονομεί ο Κύριος, όπως τα οικονόμησε και στους μαθητάς του, να μας βοηθήσει να στηριχθούμε και μια φορά και δυο φορές και πολλές φορές. Και τότε που είναι λιγότερο δύσκολα τα πράγματα και τότε που είναι περισσότερο δύσκολα, να μας στηρίξει ο Κύριος με τη βεβαιότητα αυτή, ότι όντως καθώς Εκείνος επάτησε με τον θάνατό του τον θάνατο, μαζί του κι εμείς, που ζούμε τον θάνατό μας, θα πατήσουμε με τον θάνατό του τον θάνατό μας και θα αναστηθούμε.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, "Σταυροαναστάσιμα",
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1998, σελ. 267.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>